

Tuần Báo Vô Vi

7 tháng 8 năm 2011

Số 41

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Sinh Hoạt Bạn Đạo
- Hướng Tâm
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thể giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Mọi người hướng tâm về Bé ở kỳ Đại Hội này, Bé nghĩ sao ?
- 2) Những người tiền bạc đầy đủ, buôn bán lớn giàu có, lại sợ chết là sao ?
- 3) Bé sửa soạn rời khỏi Hồng Kông đi Úc lo cho mọi người được thanh nhẹ tại sao ?
- 4) Bé đã bình an đến Úc, Bé lại tái ngộ một số bạn đạo yêu quý của Bé, Bé nghĩ sao về họ ?
- 5) Cuộc chung thiền, Bé thấy có hữu ích không ?
- 6) Bé làm việc 3 giờ sáng, Bé thấy có hữu ích không ?
- 7) Tại sao đêm nay Bé không xuống phòng thiền ?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

Ngày 7 tháng 1 năm 1993 1) Hỏi : Mọi người hướng tâm về Bé ở kỳ Đại Hội này, Bé nghĩ sao ? Đáp : Thưa, mọi người tu thiền Vô Vi hướng tâm về Bé, Bé rất khỏe mạnh. Bé thực hiện thành tâm cầu nguyện cho thế giới hòa bình, cộng với thiện ý của tất cả bạn đạo, làm việc chung vui rất nhẹ nhàng. Kệ: Thành tâm thực hiện chuyển từ quang Thượng trí khai minh tiến rõ ràng Cầu nguyện hòa bình minh lý đạo Từ bi tận độ chẳng bằng hoàng.	Ngày 8 tháng 1 năm 1993 2) Hỏi : Những người tiền bạc đầy đủ, buôn bán lớn giàu có, lại sợ chết là sao ? Đáp : Thưa, những người giàu có về vật chất, nhưng không được luật Nhơn quả thì lúc nào cũng ham sống sợ chết, vì chỉ biết có một mặt, còn một mặt trường sinh bất tử lại quên đi. Ngược lại người tu thiền đứng đắn thì có cơ hội thông cảm hai mặt thì sẽ không bận rộn về sanh, tử, luân hồi, lúc nào tâm trạng cũng quân bình, cuộc sống an vui, thấy rõ tiền không làm được điều cần thiết của tâm linh, nhưng cảm thức được ý lực tu học sửa tiến thì mới có cơ hội hòa đồng ba cõi thiên địa Nhơn, trí óc minh mẫn, dứt khoát không tiếp tục mê loạn, nội khoa tâm lý sẽ được tốt đẹp hơn. Khôi phục được nội khoa tâm lý thì mới thực tâm thực lòng phát triển tâm linh, dốc lòng tinh tấn tham thiền nhập định thì tương lai mới có cơ hội về Trời, an hưởng nguyên thủy tâm linh. Kệ: Thức giác tri tâm tự sửa mình Khai thông giải mở hướng tâm linh Cảnh đời tạm bợ xoay xoay chuyển Khó khổ trùng tu pháp pháp minh.
Ngày 9 tháng 1 năm 1993 3) Hỏi : Bé sửa soạn rời khỏi Hồng Kông đi Úc lo cho mọi người được thanh nhẹ tại sao ? Đáp : Thưa, suốt đời của Bé luôn luôn cống hiến cho quần chúng những gì Bé có thể đạt được. Bé không muốn giấu giếm bất cứ một việc gì Bé đã biết được vì Bé cảm thấy mọi người đều có khả năng liên hệ với càn khôn vũ trụ, khối óc phát triển vô cùng, chỉ có thực hành sẽ đạt đến vô cùng phát triển. Người tu thiền cảm thức rõ rệt Phật Pháp vô biên, chỉ có thực hành là sẽ có. Tin nơi khả năng của chính mình phát triển còn hơn tin Trời Phật mà không hành. Kệ: Ý tâm khai triển tự mình mình Cảm thức trần gian một lộ trình Chánh Pháp trợ hành ta dũng tiến Quy y Tam Bảo thấu Thiên Đình.	Ngày 10 tháng 1 năm 1993 4) Hỏi : Bé đã bình an đến Úc, Bé lại tái ngộ một số bạn đạo yêu quý của Bé, Bé nghĩ sao về họ ? Đáp : Thưa, Bé rất vui khi gặp họ, họ đã tự động tổ chức những buổi thiền chung để thực tập công phu hướng thượng để tự giải tỏa mọi sự phiền muộn sái quấy trong nội tâm, thanh lọc qua từ quang của Bé. Kệ: Thanh tịnh chung vui sống ở yên Bình tâm học hỏi chẳng gieo phiền Trí sáng tâm minh quy một mối Thành tâm thực hiện tự tâm hiền.

Ngày 11 tháng 1 năm 1993 5) Hỏi : Cuộc chung thiền, Bé thấy có hữu ích không? Đáp : Thưa, Bé thấy rất hữu ích, nhiều người được may mắn, lộ bệnh kinh niên, Bé có duyên giúp đỡ họ khỏi bệnh, Bé rất mừng có Trời Phật, có kinh nghiệm đóng góp, có cơ hội thực hiện tình thương và đạo đức .	Ngày 11 tháng 1 năm 1993 6) Hỏi : Bé làm việc 3 giờ sáng, Bé thấy có hữu ích không ? Đáp : Thưa, mệt là tâm người so đo thì mới thấy mệt chứ còn Bé lúc nào cũng sẵn sàng dẫn thân cứu người Bé lại cảm thấy vui. Kệ: Cứu người là chuyện an vui độ Tĩnh giác thức hồn khai triển lộ Lục tự triển miên chuyển tiến đạo Khai thông trí tuệ niệm Nam Mô.
Ngày 12 tháng 1 năm 1993 7) Hỏi : Tại sao đêm nay Bé không xuống phòng thiền ? Đáp : Thưa, Bé không cần chung thiền về tâm đời nhưng Bé thực hiện diện năng tâm đạo hướng về bạn đạo. Những bạn đạo thanh nhẹ có thể nhận được sự hiện diện của Bé, trong lúc chung thiền. Sự cảm thức khác hẳn với sự hiện diện của thể xác, cốt yếu người tu thiền giải thoát thì phải có sự cảm nhận thanh nhẹ thiêng liêng thay vì vật thể. Cõi Vô Vi là cõi thanh nhẹ liên hệ tức khắc trong thanh nhẹ. Kệ: Hướng tâm tức khắc đạt chơn hồn Nguyên lý an vui tự chuyển tồn Không sắc sắc không tùy thức tiến Khai hội cùng vui diễn với hồn.	

Muôn Hình Vạn Trạng (tiếp theo)

...
Chúng ta không mê loạn vì của cải thế gian nhưng mà chúng ta có đầu óc sản xuất ra của cải cho mọi người, không có mê loạn vào đó, chúng ta mới thấy cái tâm chúng ta chơn giác. Cho nên, các bạn tu trong hành trình các bạn thấy không? Khi mà mọi người mới tu vô Soi Hồn cũng động ghê lắm. Tại sao động dữ vậy? Chừng nào tôi mới tịnh? Bởi vì trước kia tôi đã rước bao nhiêu sự động tham lam của tôi. Bây giờ nó xuất hiện trong đầu óc, nó quay cuốn phim lại cho tôi coi cái hành động sai quấy và tham trong không hiểu tham, tham bất chánh. Tham xây dựng và tham cởi mở mới là tham chánh. Còn tham của cải eo hẹp dẫu dứt cái đó không phải tham chánh đâu, cái đó là suy đồi chậm tiến.

Cho nên các bạn Soi Hồn các bạn thấy nó ra nhiều chuyện lắm, giận ai thì nó ra cả đống công chuyện giận có thể kế hoạch giết người được, nhưng mà nhờ cái thiền rồi nó tan mất. Bạn kềm chế nó không cho nó hành động, nó ra gì nó ra rồi một thời gian nó sẽ hết, rồi trong cái mê nó có tính lúc đó bạn thiền, bạn làm Pháp Luân¹ định thần cho nó mê, nó mê nhưng mà nó nghe người ta nói chuyện nhưng mà nó không có sự phức tạp trong nội tâm xuất phát ra như hồi trước nữa, dẹp đi không có những hành động đó nữa thì nó ở trong sáng suốt. Mà trong sáng suốt rồi nó mới thực thi tình thương. Nó thấy nó cần thương nhiều người thì nó thương nó nhiều hơn. Mà nó ghét nhiều người thì nó ghét nó nhiều hơn. Đó, cho nên bắt buộc nó thực thi trong tình thương và đạo đức thì con người thấy nó không cần gì nhưng mà trong cái không nó có. Hỏi mọi người giúp bạn, bạn quên họ sao? Gặp cái tình thương, cái ơn nghĩa, cái tình nghĩa thế gian nó có hết, lúc đó bạn tha hồ mà sung sướng chớ làm sao mà thiếu, đi đâu có người ta hoan nghinh, rót miếng nước mời bạn uống, bạn thấy cũng no lòng mà trong cái tình thương và kính mến bạn. Còn tới mà bắt buộc tôi sợ ông đó quá, rót ly nước cho ông uống thì ly nước đó không có nghĩa lý gì hết. Ông đó bùa phép cao lắm, tôi sợ, tôi rót ly nước cho ông uống rồi ông đi cho rồi. Cái đó người ta không rước mình vào lòng, thấy

không? Còn mình đi không phải mình đi tới tìm người ta nhưng mà người ta gặp, người ta vẫn kính mến và người ta kính mến cho mình một giọt nước, tuy rằng nước của Trời đất nhưng mà lòng kính của họ, mình thấy cũng nhẹ nhàng rồi. Đó, mình thấy tình thương là cao quý.

Cho nên, các bạn phải ở trong sáng suốt, mình hành động sáng suốt luôn luôn mình hưởng cái sự sáng suốt. Một cử, một động của con người đều ở trong chân lý hết, nhưng mà thiếu thanh tịnh không thấy đó thôi như tôi đã nói trên băng hồi nãy. Một cử động chúng ta đều là chân lý. Một âm thanh xung quanh chúng ta đều là chân lý. Một sự sân si đối diện của chúng ta đều là chân lý, mà chúng ta thiếu sáng suốt để nhận định và hiểu nó mà thôi và chính những trạng thái đó là ta chớ không phải ai hết. Hiểu vậy, chúng ta mới nhập định và Thiền Định. Còn nếu trạng thái đó thấy khác hơn là bạn không bao giờ thiền được. Bởi vì, chúng ta xuống đây luân lưu nhiều kiếp ở thế gian rồi, những cảnh nào chúng ta cũng có dự qua. Cho nên, tất cả đều là ta, vạn linh đồng nhất thể, mọi người chúng ta đều tiến hóa tới cộng đồng Vô Vi thì mọi người đều hiểu không không là nhất trí chớ có gì đâu, tình thương và đạo đức không có gì đâu, không có gì tư lợi nữa, thấy không? Thì sự cởi mở triền miên trong nhơn loại sẽ tiến hóa đi tới tình thương cởi mở thật sự mà mọi người phải thực hành, không phải nói bởi đôi môi nhưng mà phải thực hành để đi tới, đó mới là đúng. Khi mà bạn hết sợ mất cái gì rồi thì bạn thấy bạn ở trong chân lý. Bạn còn sợ mất một cái gì bạn không còn chân lý đâu. Bạn còn giấu giếm và bạn lấy những cái gì để biện hộ cái sự sai cho bạn thì lúc đó bạn vẫn còn sa ngã và chậm tiến. Còn bạn thật thà với mọi người thì bạn thấy không có cái gì khó khăn hết. Con người thật lúc nào không bao giờ gặp khó khăn và con người xảo trá nó qua được đợt này nhưng mà đợt khác không bao giờ đúng được, nó phải bị đụng phải, thấy không?

Cho nên, chúng ta hiểu rồi trong kinh nghiệm của đường đời bạn bè chúng ta cũng có, đạo hữu chúng ta cũng có, người gian xảo thuyết không mà không hành, mình cũng thấy rõ rồi. Cái chơn và cái giả của họ mình thấy rõ và mình học cả chơn lẫn giả để

¹ Pháp Luân Thường Chuyển.

chọn giả mình tìm ra nguyên lý là nó là chân lý. Không có giả các bạn làm sao thấy cái chọn. Mà không có chọn làm sao các bạn chuyển cái giả tới cái chọn được, thấy chưa? Không có sáng làm sao thấy tối, không có tối làm sao so sánh với sáng. Cho nên trong cái nghịch thuận đều là chân lý dẫn tiến con người đi tới quân bình và giải tỏa những sự khao khát của nội tâm. Đó, có sanh là có tử, có tử là có sanh, những người chết đi phần hồn họ còn lưu luyện tùy theo sự thanh nhẹ thức giác của họ, họ tu về giới nào họ được độ về giới đó. Tâm hồn họ cao siêu đến đâu họ sẽ hưởng và tiếp tục hành trình tu luyện của họ thì mỗi người nó tự lo. Mà mình biết tự lo cho mình là lo cho ai? Là lo cho tất cả mọi người, bởi vì mình vay cả cần khôn vũ trụ, mình vay tất cả tình thương ở chung quanh mình và mình biết tu cho nó sáng suốt để mình trả trong sáng suốt, mình không tiếp tục vay và lợi dụng nữa thì cái chuyện đó cao quý biết là bao nhiêu và trong tư tưởng chúng ta thăng hoa dễ dãi và tiến hóa mãi mãi trong đời sống của thế gian của những một ngày kia chúng ta nhập Niết Bàn hay là đi một nơi khác cao hơn nữa.

Cho nên, các bạn muốn tu phải ý thức cho rõ, không nên ý lại nơi người truyền pháp và không nên nghe những đặt điều mê tín. Các bạn chỉ nghe nơi chân lý sự thật có thể rung động con tim bạn rồi các bạn giữ đó mà tu. Đó là thanh nhẹ, đó là mức tiến, đó là cuộc hành trình tiến hóa của phần hồn thì bạn ý thức đó mà tu, ôm lấy sự thanh nhẹ mà tu thay vì ôm ông sư hay là ôm một người bạn đạo cũng không hữu ích gì. Bởi vì bản thể của con người ở trong đó nó còn trần trược, biết nó sa ngã lúc nào và biết nó tự suy sụp lúc nào. Cho nên, chúng ta không ý lại nơi người truyền pháp nhưng mà chúng ta chỉ tưởng nơi chân lý không thay đổi và nắm đó để tiến hóa. Đó là chánh pháp đời đời của các bạn, đó là chìa khóa cho các bạn bước tới bất cứ tầng Trời nào các bạn cũng đi tới. Nếu các bạn biết giữ cái phần chọn chánh chân lý đó để tu. Thì cuộc hành trình tối tăm bây giờ các bạn đang đi trong hành trình tối tăm và đang tiến trong hành trình động loạn rõ ràng. Chính cơ tạng và trí óc con người, người nào chưa tu cũng đã và đang động loạn và trong cái động chúng ta đi tới cái tịnh phải nhất quyết đi mới đạt tới cái tịnh, đi tới cực động là tới cái tịnh chờ gì nữa, đi tới cực tối nó là sáng chờ gì nữa. Đó, cho nên cái hành trình phải đi, phải đặt rõ vấn đề và mức tiến của chúng ta không nên dự dự, thấy cái pháp này nó dễ không ai làm thầy ai, chúng ta đều

là bạn tu, kẻ đi trước và người đi sau trao đổi để tiến hóa mà thôi, để thuật lại người đó đã đạt và truyền cho người chưa đạt chỉ có bao nhiêu đó thì các bạn người nào người nấy cũng là thầy hết, cần gì phải kêu thầy chi, hết thầy là thầy cũng như không thầy, thấy không? Thì cần có sự trao đổi và chân lý là thầy thôi. Đó, chân lý là sự thật, tôi phải hiểu tôi. Tôi phải tiến trong hành trình để trở về thực chất với tôi. Tôi phải hiểu rõ tôi, tôi phải hiểu hơi thở tôi, tôi phải hiểu sự thanh nhẹ chủ trương của hơi thở tôi và tôi hiểu sự thanh nhẹ của luồng điện đang lưu ly trong huyết quản của tôi. Đó là sáng suốt đời đời của tôi. Tôi phải trở về đó rồi tôi phải làm việc được tốt cho mọi người. Còn tôi cứ gán sự khổ cho mọi người và tôi đem sự đau cho mọi người rồi cuộc tôi cũng đau luôn thì hai người không tiến bộ được đâu, phải ở trong tình thương và xây dựng mới tiến bộ được.

Cho nên, chúng ta tu chúng ta tu chúng ta biết yêu thương cơ thể này. Chúng ta vun bồi cho cơ thể này sáng suốt. Chúng ta biết làm Pháp Luân² kéo cái lớn giải để cái nhỏ, kéo cái thanh để giải cái trược. Đó, chúng ta đã có ý thức đó chúng ta nên tiếp tục trong hành trình thì càng ngày các bạn sẽ càng nhẹ, càng ngày các bạn sẽ không bị phỉnh bởi ai, chính tự lực cánh sanh và chúng ta thấy chúng ta phải trả cho mọi người trong một kiếp người, không còn so đo, không còn cho chúng ta là nô lệ nữa. Chúng ta là chủ rõ ràng, sửa mình để đạt được sự thanh cao và trả lại cho mọi người. Nếu các bạn không làm chủ quyền lấy các bạn, làm sao các bạn có gì mà trả cho người ta, thấy chưa? Mọi người vì mình, mình vì mọi người, cái đó là rất đúng.

Nhiều người tới thời buổi này mới thấy rõ rằng tôi đã sai lầm, tôi kiểm biết bao nhiêu của rồi mà tôi còn muốn kiếm thêm nữa, tôi sống trong mê loạn. Ngày nay tôi không còn xu nào tôi mới thấy rằng số tiền tôi chết đi sống lại tới bây giờ tôi ăn không hết. Một kiếp nữa ăn cũng không hết, một kiếp nữa tôi ăn cũng không hết. Tại sao tôi mê? Đó, trong cái hành trình mê loạn, tham mà tham bất chánh. Cho nên nó trở nên cái đầu óc man rợ cho mình mà không hay, bóc lột người khác mà mình không biết, ở chỗ đó nguy hại ghê lắm.

Cho nên, chúng ta trở lại đây rồi, chúng ta đi trong cái tịnh không còn cái mê bởi vì trong hành trình mê chúng ta đã qua rồi. Bây giờ, chúng ta thức giác rồi trở về trong cái mê nó có cái tịnh. Cho nên

² Pháp Luân Thường Chuyển.

mượn cái pháp để đạt tới sự thanh cao. Mà các bạn có của, các bạn gởi thanh điền, gởi ngân hàng thanh điền thì các bạn còn mãi mãi, đó là ăn cái phước. Mà các bạn không tu không có thanh điền, con người đâu có phước mà ăn. Thiếu gì người có tiền, thiếu gì, mà đâu có phước mà ăn. Một bị bắt bớ, hai là bị bệnh hoạn, ăn con cá vô cũng mưa, ăn con cua vô cũng mưa, ăn miếng thịt heo vô cũng mưa, ỉa chảy luôn, ăn không được mà của thiệt nhiều. Đó, tại vì mình thiếu sáng suốt, không bị hành phạt cách này cũng bị hình phạt cách khác, đủ kỳ hình phạt. Cái kỳ hạ ngục này để cho con người thấy rõ, mình có nghiệp nên giải nghiệp và bằng lòng trả quả để tiến hóa. Cho nên, chúng ta tu mau, rồi từ đó chúng ta thấy thương yêu lẫn nhau, thương yêu mọi người. Chúng ta làm nhiều nhưng mà chúng ta ăn ít và đóng góp cho mọi người sung sướng quá rồi đó là từ bi, mà đó là hạnh phúc. Khi mà mình giúp được mọi người có ăn thì họ thương yêu mình biết là bao nhiêu, mình thấy hạnh phúc. Hạnh phúc gia đình chẳng qua vợ chồng thương yêu nhau, con cái thương yêu nhau. Nhưng mà hạnh phúc của nhân loại thì mọi người sẽ thương yêu chúng ta, cái đó hạnh phúc còn lớn rộng hơn và cái hạnh phúc đó đòi hỏi ghi nhớ trong tâm khảm của mọi người.

Cho nên, chúng ta đừng vì tư lợi quá rồi sanh ra sự đau khổ ở sau này. Người tu phải giải tất cả để tiến tới sự sáng suốt. Cho nên, các bạn tu một thời gian rồi các bạn thấy này kia, kia nọ. Cho nên người tu người ta thực thi người ta thấy chán và người ta không muốn nữa, tự nó ly khai, tự nó rời bỏ và nó làm cái gì cũng tốt trong thực tình chứ không có xảo trá nữa. Cho nên, khi mà bạn công phu có Mô Ni Châu, có ánh sáng nhắm mắt thấy ánh sáng mà ban ngày bạn nghĩ cái chuyện xuyên xeo, chống đối họ, làm chuyện sai lầm thì tới nó mất đi liền. Tội thì bạn mất sự sung sướng đó ngay. Cho nên, cái pháp công phu này là bạn tự kiểm soát lấy bạn. Bạn mất cái đó không khác gì bạn mất bạc tỉ. Còn bạn được có cái đó bạn vui mừng không biết tỏ cho ai biết được ngoài mình thì mình chỉ hiểu sự sung sướng trong thời công phu đó thôi. Cho nên, phương pháp này mỗi người tự kiểm soát lấy hành động. Bạn có đổ lỗi cho một người khác làm sai lầm trong hằng ngày thì tới công phu đó các bạn không có được thói đó đâu, nó đập bạn ngã không làm được. Và bạn đối xử cái gì nó tròn tốt thì tới bạn thấy khỏe, bạn làm thực thi trong nhiệm vụ sáng

suốt của Trời đất thì lúc nào bạn cũng được khỏe và nhẹ hết.

Cho nên, hôm nay chúng ta lại tái ngộ nữa để nghiên cứu chắc cho mọi sự việc và để nghiên cứu cái gì là chân lý, cái gì là tình thương và đạo đức. Đó, khi mà trong tâm bạn đạt tới không không là tình thương của bạn trong cái không mà có đó bạn, đừng có tưởng cái không đó mà không có. Hỏi gì cái không mà có? Bây giờ bạn tắt cái quạt máy xem coi, bạn thấy cánh quạt rõ ràng nhưng quạt máy chạy tua nhanh hơn thì bạn nhìn tuốt lên la phông đâu có thấy, tuốt trên trần bạn đâu có thấy, đâu có thấy cái cánh quạt nó thông suốt bên trên. Bạn ngưng cánh quạt, bạn thấy cánh quạt che cái trần rõ ràng là mình chậm. Mà trong cái không này có cánh quạt không? Có chứ, trong không nó có. Cái phần thanh điền trên Trời đây ánh sáng rơi xuống, sự rung động của nó gấp triệu triệu lần của chúng ta nó mới có ánh sáng chiếu hóa xuống dưới này, thấy rõ chưa. Mời cho chúng ta ánh sáng, chúng ta không có tương đồng làm sao chúng ta thấy cái cảnh ở đó, thiêng đàng trước mắt bạn chứ đâu và bạn không chịu rung động kịp thời thì không bao giờ thấy được, không đi tới vô cùng tận thực chất của bạn thì đâu có thấy. Cho nên, chúng ta tu để vun bồi cái luồng thanh điền cho nó cực thanh, cực tịnh nó mới thấy. Thì rõ ràng cái câu chuyện trước mắt ngón tay của bạn cũng vậy đưa ra thấy mà bạn làm thiệt mạnh một chập đâu có thấy ngón tay, liên tục làm mau hơn nữa thì mất cả ngón tay nhưng mà trong không nó có đó, nó có ngón tay. Đó, cho nên bạn tu trở về cái hư không thanh tịnh đó mà nó có, nó có sự đời đời của bạn ở trong đó chứ không phải không. Nhiều người nói chu cha tôi đang có mà ông kêu tôi tu tới không chết cha rồi, đói rồi. Không! Không có đói đâu. Ăn không hết, cái đó nó hóa giải và chuyển hóa ra cái vật thể ở thể gian chứ vật thể ở thể gian không chuyển hóa ra nó được, nó là chủ của muôn loài vạn vật. Không có kiến thức các bạn đâu có làm ra được cái gì. Nhưng mà có kiến thức là có của cái chứ gì nữa. Mà sự kiến thức các bạn ổn định chừng nào, đó là tâm hồn các bạn nhẹ các bạn sẽ làm nhiều cái hay hơn nữa, rồi gọn ghẽ hơn nữa giúp mọi người cởi mở và tiến hóa hơn nữa.

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy -- Sài gòn ngày 12/02/1978)

Thông Báo Của Ban Tổ Chức Đại Hội Du Hành Đạo Pháp 2011

Ban Tổ Chức Du Hành Đạo Pháp xin thông báo các tin tức về Đại Hội Du Hành Đạo Pháp:

1. **Cắm nang Đại Hội:**

Ban Tổ Chức bắt đầu gửi cắm nang cuối tuần này đến bạn đạo tham dự Đại Hội Du Hành Đạo Pháp 2011. Chúng tôi sẽ gửi cắm nang trước đến các bạn đạo ngoài Hoa Kỳ hoặc những bạn đạo về Việt Nam sớm và sau đó đến các bạn đạo tại Hoa Kỳ. Sau khi nhận được xin quý bạn vui lòng xem lại chi tiết ghi danh được dán vào ở bên trong bì cắm nang, nếu có những chi tiết ghi danh nào không đúng thì xin quý bạn thông báo sớm cho Ban Tổ Chức để chúng tôi kịp điều chỉnh.

Nếu trong vòng 2 đến 3 tuần mà quý bạn chưa nhận được cắm nang thì xin cho Ban Tổ Chức biết.

2. **Ghi danh:**

Chúng tôi sẽ khóa sổ ghi danh tổng quát vào ngày 5/9/2011, vì vậy bạn đạo muốn ghi danh tham dự Đại Hội Du Hành Đạo Pháp 2011 xin vui lòng ghi danh sớm với Ban Tổ Chức qua địa chỉ email sau đây: voviduahanhdaophap@gmail.com.

Phiếu ghi danh kèm theo đây hoặc lấy xuống từ website: www.voviphatphap.org.

Sau ngày 5/9/2011 nêu trên, nếu bạn đạo muốn ghi danh vào giờ chót thì chúng tôi sẽ giải quyết từng trường hợp một tùy theo số phòng của khách sạn dành thêm cho Ban Tổ Chức. Trong trường hợp này xin quý bạn vui lòng ghi danh chung với thân nhân hoặc bạn đạo cho đủ một phòng 2 hoặc 3 người và cùng chung chương trình (đi Tour hoặc không đi Tour) vì chúng tôi không có đủ bạn đạo để sắp xếp chung cho các bạn đi riêng.

Theo lời chỉ dạy của Đức Thầy về việc giữ trật tự cho chung, Ban Tổ Chức sẽ không nhận ghi danh tự túc. Bạn đạo ghi danh chính thức sẽ nhận được băng tên để vào Đại Hội.

3. Chúng tôi xin kèm theo đây lá thư chào đón Đại Hội Vô Vi của khách sạn Angkor với địa chỉ và số điện thoại để thân nhân của quý bạn tham dự Đại Hội nếu cần trong trường hợp khẩn cấp.

4. Xin quý bạn giúp chuyển email hoặc thông báo các thông tin này đến các bạn đạo vùng mình.

Chân thành cảm ơn sự lưu ý của quý bạn đạo.

Kính thư,

Ban Tổ Chức Đại Hội Du Hành Đạo Pháp
voviduahanhdaophap@gmail.com

LẠC LŨNG

Tôi làm việc cho một trường tiểu học, ngày phụ nữ 8/3 vừa qua, nhà trường có tổ chức một buổi giao lưu thi cắm hoa và hát ru con nhưng chỉ dành cho nam giới, điều quan trọng là phải tự mua hoa, tự cắm mà không có một người phụ nữ nào trợ giúp, và bài ru con cũng tự biên tự diễn.

Rồi tới hôm nay, trên con đường tu học, tôi lại gặp nhiều sóng gió khó có thể chống chèo trước nghịch cảnh, hầu như quá sức chịu đựng của tôi.

Tôi cũng thường thâm nhủ, khi một hành giả kiên trì tu học thì sẽ có Long Thần Hộ Pháp âm thầm gia hộ và Chư Tiên cũng khai tâm chỉ đường dẫn lối, nhưng sao mà lạ quá, trước những chương nạn này mình cảm thấy lạc lõng giữa dòng đời xuôi ngược, những đạo hữu thiêng liêng Vô Vi ngày nào và cả các đấng Chí Tôn cũng làm ngơ quay mặt bỏ đi mà không một lời từ biệt hoặc an ủi.

Tôi ngẫm nghĩ tại sao lại như vậy? Mình có phạm lỗi gì không? Có phạm luật Trời không? Có trái nhân quả không? Miên man suốt một tuần tìm hiểu tôi mới biết như vậy...

Thật ra tôi hiểu một mà không biết hai, đó là trên con đường tu học nó cũng có cái quy luật của nó, tới một thời điểm nào đó thì tôi phải đối diện với chính mình trước những kiếp nạn xảy ra mà không được một sự trợ giúp nào từ Bề Trên chỉ để:

1/ Chứng minh trình độ ứng xử thực chất của nội tâm đang đứng ở vị trí nào.

2/ Có những duyên nghiệp mà Bề Trên, chư Tiên, chư Tổ không được quyền can thiệp vào mặc dù rất thương những đứa học trò đang lâm vào cảnh khốn đốn.

3/ Đề trắc nghiệm niềm tin phát triển đạo pháp của tôi được bấy nhiêu, chớ nên đeo bám quá nhiều vào Trời Phật mà quên mình để rồi hụt hẫng.

Cho nên khi xem tôi cắm hoa, có vài vị phụ huynh nữ cũng ngứa mắt, muốn nhảy vào trợ giúp nhưng bị Ban Giám Khảo cảnh báo và mời ra.

Thôi thì “Đoạn đường ai có qua cầu mới hay”, muốn biết đêm dài hay ngắn thì phải thức, phải nếm nếm bằng một khả năng chịu đựng bền bỉ cộng với sự hiểu biết sẵn có của mình tới chừng nào mà đêm khuya với mình là bạn bè cùng nhau chung sống và không còn chia cách sợ sệt vì mất ngủ nữa, lúc đó mới trưởng thành, để sau này có dịp nào đó có tường trình lại thì cũng mạnh dạn nói rằng tôi đã có trải qua rồi. Hãy vui vẻ đón nhận nỗi khổ rồi sẽ thức tâm sớm hơn như tôi bây giờ.

*Chơn pháp Thầy trao đã thế rồi
Luật Trời cài đặt tự mình bơi
Có vui có khổ tròn nhân quả
Thâm niệm Nam Mô chớ chán đời.*

T/G: TSP

HƯỚNG TÂM

Kính Thông Báo: Kính xin quý bạn đạo hướng tâm cầu nguyện cho cụ bà NGÔ-THỊ-HIỆU là mẹ của bạn đạo Nguyễn-đình-Huyền và Nguyễn-thị-Phương, sinh năm 1937, mất lúc 20 giờ ngày 30 tháng 6 năm Tân-Mão (tức ngày 30-7-2011) hưởng thọ 75 tuổi tại Thừa Thiên Huế, được siêu thăng tịnh độ.

Nguyễn-đình-Huyền cùng vợ Nguyễn-thị-Phương xin cảm ơn quý bạn đạo.
(TĐDH)

Thi Ca của Đức Thầy

Sàigòn, ngày 13 tháng 1 năm 1973

Hạnh phúc nơi tâm chẳng phải tiền
Phân minh thanh tịnh phước triền miên
Dù nhau vượt cõi tham không tiến
Hồn vía chung hành viếng cảnh tiên

Tu theo pháp lý phân huyền
Bên trong thanh tịnh thân hiền tạm vui
Xét đời thế cảnh bùi ngùi
Rèn trui chẳng tiến hợp mùi tham sân
Vợ chồng gia cảnh khó phân
Tại sao lận đận lại cần phải suy?
Khổ vay tùy thức tùy thì
Tâm hồn lãnh đạm cũng vì đấu tranh!
Bất minh căn quả thừa hành
Nói ta là giới mạng mình treo tơ!
Ly thân chẳng biết phút giờ
Vì hồn bị kẹt thờ ơ cõi lòng
Thân hình tập quán tham tòng
Tham ô nhục dục ước mong có hoài
Cầu Trời khẩn Phật lai rai
Ước mong trúng số trợ ngài vinh thân
Bất minh tai nạn đến gần
Khi tiền sung túc bảo mãn chuyển hư
Gạt mình giấu họ lờ đờ
Chuyện gì cũng sợ người người chán chê
Chạy theo ngoại cảnh chẳng về
Nội tâm thanh tịnh vượt mê cõi trần.

Lương Sĩ Hằng - Vi Kiên

ĐỊA NGỤC DU KÝ (tiếp theo)
của Thánh Hiền Đường

Dịch Giả *Đào Mộng Nam*
Minh Giải *Lương Sĩ Hằng*

Hồi Hai Mươi Bốn

ĐẠO ĐỊA NGỤC NƯỚC SÔI LUỘC TAY

Phật Sống Tế Công
Giáng ngày 23 tháng Giêng năm Đinh Tị (1977)

Thơ

*Tiểu thâu đại đạo nhạ di sai
Bất nghĩa chi tài phú diệc hưu
Dưỡng tử hồ vi thương tổ đức
Môn đình lạc diệp ý thêm sầu.*

Dịch

Cướp to trộm nhỏ kết dây oan
Giàu có bất nhân của chẳng còn
Con cháu sao không gìn đức tổ
Sân nhà lá rụng ý thêm buồn.

Tế Phật: Thế gian trăm nghề có thể làm ăn. Tục ngữ nói: “*Cố gắng là mẹ thành công*”, chỉ cần kiếm tiền cách lương thiện, không phạm luật pháp quốc gia, ắt trên đời hết người chết đói. Nhìn vào xã hội, có nhiều kẻ không làm ăn lương thiện, chuyên trộm cắp, gian manh, cướp bóc, giết chóc. Nuôi con không dạy thì tội ở ai? Thương thay tình cha mẹ phí biết bao mồ hôi nước mắt, nuôi con lớn lên thành du đảng hành động bất lương, phá rối trị an xã hội, tội ác đáng bị tru diệt. Lúc sống xưng hùng xưng bá, lưu lạc giang hồ, ô danh một cõi, nhưng khi chết xuống âm phủ, chịu thúc thủ trong xó ngục, bị âm binh đánh đập chửi bới thật đáng thương. Người đời nếu quả không tin, bữa nay ta dẫn Dương Sinh dạo thăm âm phủ một phen hẳn là biết rõ. Dương Sinh sửa soạn đạo âm ty, mau lên đài sen.

Dương Sinh: Đa tạ ân sư đã mở đường khai lối. Người đời được nghe lời chỉ dạy của thầy ắt vô

cùng cảm động. Xin hỏi ân sư, có nhiều người muốn con nói về việc đạo âm ty cùng thắc mắc là trong lúc thầy đưa con đi dạo âm phủ, nếu như có người thỉnh thầy giảng lâm, thầy có thể phân thân không? Xin thầy vì chúng sinh giải rõ hết mỗi nghi ngờ.

Tế Phật: Đó chính là điều chúng sinh thường nghĩ, bữa nay thầy tạm giải thích sơ lược như sau: Ao trong in bóng trăng, sáng sủa như lau, nếu người đời bắt nó là bắt bóng, cho nên nói “*Hoa trong gương, trăng trong nước, hư ảo không thực*” Phật nói “*Phật pháp vô biên*”, Tiên nói “*Thần thông quảng đại*”. Tiên Phật chỉ là một khối ánh sáng hư linh mà thôi, nhưng ảo hóa vô cùng. Tiên Phật ở trên Trời, vàng trắng sáng nơi sông nước, biển khơi đều có ánh trắng, nên nói: “*Ngàn sông có nước ngàn sông trắng, vạn dặm không mây vạn dặm Trời*”. Trăng chỉ có một vàng, tại sao lại có thể biến hóa vô cùng như vậy? Bởi vì trăng cao sáng nên có thể phối hợp với Trời. Người nếu như tu nhân tích đức, chăm tu đạo lớn, như ba chữ Thánh Hiền Đường, chỉ đại biểu cho một Thánh Hiền Đường khuyên tu, nhưng ba chữ đó lại in sâu trong tim mắt người đời có hàng ngàn vạn, một vàng trắng soi vạn dòng sông. Có thể thí dụ thêm, hiện nay như máy truyền hình, trong đó chỉ có một vị chủ trì, nhà nhà đều mở máy ra coi, đều thấy hiện ra ngàn vạn vị chủ trì, sở dĩ nó ảo diệu như vậy là do một niệm mà tương thông. Người đời nếu như muốn ta giảng lâm, chỉ cần tâm họ và ta tương đồng, cảm ứng đạo giao, ta bèn lập tức giảng lâm trong tim mắt họ. Điểm đó mong thế nhân biết đến. Tế Phật tuy chỉ có một, ta ở trên Trời, phàm kẻ nào có duyên, một có thể hóa muôn ngàn, người người đều có thể nhìn. Kinh có nói:

*Phật tại Linh Sơn mặc viễn cầu.
Linh Sơn chỉ tại nhĩ tâm đầu.
Nhân nhân hữu cá Linh Sơn tháp.
Hào hướng Linh Sơn tháp hạ tu.*

Dịch:

Phật ở Linh Sơn há kiếm xa.
Linh Sơn ở tại chính tâm ta.
Linh Sơn tháp báu người người có.
Mau tới Linh Sơn tháp đó tu.

Để khỏi trễ giờ, Dương Sinh mau lên đài sen, chuẩn bị đạo âm ty mà tham quan.

Dương Sinh: Thưa thầy con đã sẵn sàng, mời thầy khởi hành.

Tế Phật: Đã tới nơi, Dương Sinh mau xuống đài sen.

Dương Sinh: Tuân lệnh, tai nghe tiếng kêu la thảm thiết, trước mắt là các nhà giam nơi địa ngục, trên cửa có bảng đề “*Địa Ngục Nước Sôi Luộc Tay*”.

Tế Phật: Đây là địa ngục luộc tay bằng nước sôi, trực thuộc Đệ Tứ Điện, chúng ta mau đi tới để còn ra mắt.

Dương Sinh: Từ bên trong đi ra một nhóm quan viên, có thể là Ngục Quan... Tham bái Ngục Quan cùng chư vị Tướng Quân, hôm nay tôi cùng Tế Phật phụng mệnh đến viếng ngục tham quan, xin chỉ giáo nhiều cho.

Ngục Quan: Miễn lễ, hoan nghênh Tế Phật cùng Dương Thiện Sinh từ Thánh Hiền Đường tới thăm bản ngục cùng chỉ giáo. Tôi nhận được lệnh của Minh Vương, biết quý vị tới thăm bản ngục, có điều chỉ khiêm khuyết xin tha thứ.

Tế Phật: Đã mất quá nhiều thì giờ rồi, nên việc đến trễ chắc Ngục Quan cũng chẳng ngạc nhiên. Dương Sinh mau theo Ngục Quan vào trong xem xét cho tường tận.

Ngục Quan: Mời hai vị theo tôi vào trong ngục xem xét để biết rõ tình hình.

Dương Sinh: Đa tạ, trong ngục đầy ngột hơi nước nóng, tiếng kêu la vang dội, hai tay các tội hồn bị xích chặt, quỹ sứ dùng gầu múc nước sôi từ trong thùng xối lên hai tay, tội hồn bị phỏng la thất thanh. Quỹ sứ khác tay cầm roi, nghe kêu la thì đánh đập, tình cảnh thật đáng thương, không rõ họ bị tội gì? Có kẻ quá trẻ cũng chịu hình phạt này.

Ngục Quan: Mấy tội hồn này tại thể phạm tội gian tham, trộm cắp cho nên sau khi chết phải chịu thụ hình tại bản ngục, tôi kêu vài tội hồn tới để Dương

Sinh có dịp nghe họ thuật rõ lại những việc làm sai quấy lúc còn tại thế.

Dương Sinh: Phải đấy, để tôi hỏi rõ sự tình sai quấy của tội hồn viết vào Địa Ngục Du Ký hầu khuyên răn người đời.

Ngục Quan: Tôi tạm thả ba tội hồn và ra lệnh cho tội hồn thứ nhất cung khai hết với Dương Sinh những hành vi gây ác nghiệp lúc còn sống.

Tội Hồn: Than ôi! Hai tay tôi lở loét, xin sư phụ cứu tôi, giúp tôi xúc thuốc cho bớt đau.

Dương Sinh: Thấy hai tay tội hồn chảy nước vàng, giống hệt thịt heo thối, xin thầy ban cho họ thuốc.

Tế Phật: Con không được nhiều lời, hai tay nó gây ác nghiệp, thuốc nào trị được sự đau đớn của bàn tay ác độc này.

Ngục Quan: Quân súc sanh, không được cầu xin cứu khổ bừa bãi, hãy đem việc làm lúc còn sống kể ra mau.

Tội Hồn: A! Lúc tôi còn sống vì gia đình giàu có, được nuôi dưỡng quá đầy đủ, kết bè nạp đảng với đám ăn rồi không lo làm việc, lang thang tại các quán cà phê, giỡn cợt cùng gái giang hồ, nạp bọn với gái buôn phấn bán hương sống đời trụy lạc. Cha mẹ khuyên lơn mấy cũng không nghe, sau cùng bị cha mẹ đăng báo từ. Tôi mang mối hận trong lòng, bỏ nhà theo bọn du thủ du thực, đám đầu trộm đuôi cướp, bị chúng dẫn dụ dạy cho nghề móc túi. Thường biểu diễn màn khéo “*Tay thần*” trên xe bus hay tại các trạm xe công cộng đông đúc người qua lại.

Ngục Quan: Quân súc sanh, khi nói không được dùng tiếng “*Tay thần*” mà phải dùng tiếng “*Tay quái*”.

Tội Hồn: Không chỉ hành nghề móc túi, trộm tiền bạc mà thôi, vì sau đó tôi cho rằng không kiếm được nhiều lợi bằng xâm nhập các cư xá ăn trộm tài vật. Trong đời tôi kiếm được cả trăm vạn tiền tài vật, một lần trong lúc đang lén lấy đồ thì bị lộ, người hàng xóm rượt đuổi, không may bị bắt đưa ra pháp luật, quan tòa xử tội, tổng giam vào nhà ngục chịu hình phạt. Sau khi mãn hạn tù, không tự hối cải từ bỏ tính xấu mà lại vẫn tiếp tục trộm cắp như trước. Đến năm 41 tuổi, vì tẩu sắc quá độ, mắc bệnh ung nhọt mà chết. Khi nằm bệnh, không một bạn trộm cắp nào tới lui thăm hỏi, cho nên buồn rầu mà thác. Lúc chết bị quỹ đầu trâu mặt ngựa tới áp giải xuống địa ngục này dùng roi vọt đánh đập. Sau khi bị xử án và bị tổng giam vào ngục, mới biết là bị giam thọ 9 năm, hiện thời ác nghiệp báo ứng, tôi không còn biết nói sao.

Ngục Quan: Mi hỏi hận thì đã trễ rồi. Nếu như sau khi ra khỏi ngục mà mi biết hối cải trở thành kẻ hiền lương lập công chuộc tội thì đâu tới nỗi bị giam thọt cùng sa xuống ngục chịu cực hình? Mi không những phạm tội trộm cắp mà còn phạm tội đại bất hiếu, do đó Diêm Vương xử phạt giam tại ngục này 32 năm, có tội thì phải ráng mà chịu đựng. Tội hồn thứ hai, mau khai hết những hành vi tội bại lúc còn sống với Dương Thiện Sinh thuộc Thánh Hiền Đường trên dương thế.

Tội Hồn: Tôi lúc sống buôn bán các loại máy móc và kim khí, mấy năm đầu tuy khổ cực sống kiếm được nhiều tiền, lần lần ăn chơi cờ bạc, bên ngoài tìm hoa, kiếm liễu cùng cưới một cô vợ bé cho ở riêng, vợ lớn tuyet nhiên không hay biết. Nhưng kinh tế ngày một khó khăn, về sau bèn ký chi phiếu không tiền bảo chứng, mua nhiều kim khí ở hai công xưởng bằng những chi phiếu lớn lao, rồi đem những kim khí đó bán đi, trong ngân hàng chỉ để lại một ít gọi là tồn khoản, sau đó lánh mặt. Một chủ xưởng đến ngày lãnh tiền, mới vỡ lẽ là chi phiếu không tiền bảo chứng, chạy đi tìm tôi mà đòi, cùng truy tố tôi trước pháp luật. Cảnh sát lùng kiếm tôi khắp nơi, sau bắt được tôi ở nhà một người bạn, đưa tôi ra tòa. Nhân vì tôi giấu cửa ở nhà một cô bạn gái nên sau khi mãn hạn tù về vẫn ung dung hưởng khoái lạc. Nhưng các chủ nợ thông hận, chửi bới tôi “*Thằng hôi thối, điểm đàng, vô lương tâm*”. Trước đây sáu năm, lục phủ ngũ tạng hư hại, tôi ngã bệnh chết, bị quỷ đầu trâu mặt ngựa áp giải tới Minh Phủ Đệ Nhị Điện, Sở Giang Vương chửi tôi gạt người, giựt tiền, làm tiền cách bắt lương không chính đáng, xử đầy tôi tại Ngục Bùn Phấn Nước Tiểu. Mãn hạn lại chuyển tôi tới Đệ Tứ Điện, Ngũ Quan Vương nói là tôi biên chi phiếu giả, hai bàn tay là đầu mối của mọi tội hại nhiều người, phán đầy tôi tại Ngục Nước Sôi Luộc Tay mười năm. Người vợ nhỏ sống hoang phí của cải cũng bị xử phạt và đầy ở nơi khác. Minh Vương còn cáo buộc tôi, sau khi chịu hết các tội xong, chuyển giao qua ngục chuyển kiếp sẽ tiếp tục bị luân hồi như sau: Kiếp thứ nhứt làm người, thân thể tật nguyên nhưng vì có tài về kỹ nghệ, bị chủ nợ trước thu dụng để làm giàu cho họ, bản thân chỉ được cho chút ít sống qua ngày, còn bao nhiêu đều phải để trả nợ cho kiếp trước. Kiếp thứ hai đầu thai làm con một người giàu có thiếu lương tâm, ra đời thân thể yếu ớt bệnh tật, tán gia bại sản vì chữa

bệnh, tuy sống trong nhà giàu, hằng ngày phải uống thuốc vì người thầy thuốc đó là chủ nợ kiếp trước đầu thai lại kiếp này để đòi tiền đã mất, đúng là “*Thầy thuốc quả báo*”. Đó là trường hợp quả báo kẻ làm giàu mà bất nhân, gian lận để cướp đoạt tiền của người thì phải trả lại tiền bằng cách uống thuốc, nhân quả báo ứng nhất nhất rành rành. Người đời kiếm sống bằng thương mại phải luôn luôn giữ đạo đức, có tiền bằng cách vô lương tâm, ăn không qua kiếp thứ hai, như tôi đây thì đâu có hối hận cũng không còn kịp nữa.

Ngục Quan: Quân súc sanh, kinh doanh bất chính, kim loại cuối cùng biến thành đất, gian tham tiền bạc của người, kiếp sau vốn lại sạch trơn, liên lụy tới con cháu mang tiếng xấu không bao giờ dứt, bao giờ mở mắt được với đời? Hỏi này tội hồn này khai toàn sự thực, nhân quả báo ứng một mây lông không sơ sót, y theo sự giám sát của Minh Ti, mấy người chủ nợ kiếp trước đều ân đức, kiếp sau đầu thai đòi lại được số tiền đã mất. Người đời nhân quả ràng buộc nhau thật là vi diệu, chẳng khác nào nhện giăng lưới, nếu có liên quan thì khó mà thoát khỏi lưới báo ứng. Người đời nên nhìn những gương trước, không nên giữ tâm bất lương, làm việc hại người lợi mình mà tạo ra nghiệp chướng, không lạ gì người đời gặp nhiều nghiệp quả trôi buộc ngăn trở mà than cho kiếp nhân sinh trầm luân khổ ải.

Tế Phạt: Vì thời giờ đã trễ, ta thấy phỏng vấn hai tội hồn này cũng đủ rồi.

Dương Sinh: Thưa phải, xin hỏi thêm Ngục Quan, hiện nay dương gian có nhiều vụ cướp của giết người, có kẻ bị xử cực hình, sau khi chết không biết giam ở đâu?

Ngục Quan: Coi tội hồn bị xử cực hình ở đâu, có ngục chuyên xử trị trọng hình, bữa khác xin dẫn đi coi.

Dương Sinh: Đa tạ Ngục Quan cùng chư vị Tướng Quân đã tận tình chỉ bảo, chúng tôi sắp sửa trở về, kính chào tạm biệt.

Tế Phạt: Thôi mình ra ngoài, lên tòa sen mau, sửa soạn trở lại Thánh Hiền Đường.

Dương Sinh: Con đã sẵn sàng, xin thầy khởi hành.

Tế Phạt: Đã tới Thánh Hiền Đường, Dương Sinh xuống đài sen, hồn phách nhập thể xác.

(còn tiếp)

